

בחמשה אור, שהם חמש
האצבעות העליונות, והם ה'
עליה, חמש אבא, שהם
אור אור אור אור אור, חמש
פעמים, חמשה אורות של
מעשה בראשית, והנוקוד שלהם
אבא, חמש שעולים לעשר.
וסוד הדבר - והנה אנחנו
מאלים ונומר, והנה כמה
אלמוני ו גם נזכה. זה א'
בחל"ם, שהוא מעלה מכל
הנוקודות, בקומה זקופה, וכן
המעלה (הסתפל) יוסף בחלום, וכן
יעקב. זה שפטוב ויחלם והנה
סלם מצב ארץ וראשו מגיע
השכינה. זה א' שהוא ראש.
והנה מלacci אלחיים עולמים
וירדים בו, אמרו בעלי המשנה,
עלים שניים וירדים שניים, והם
אבא.

וזאות והוא שהוא אל"ף חל"ם
שהיא באמצע, היא כתר עלון
שפוכב על ראשו של העמוד
האמצעי, ומשום לכך והנה
תסבינה אלמתקים ותשתחווין
לאלמוני. הפתור הזה נאמר בה
אכן מסוי הבודים היה לראש
פנה. והיא אכן שנגורות שלא
בידים, זה שפטוב עד די
התגורות אכן די לא בידין ונומר,
ומשם שלא מוצאים לה את
המקום מאיפה שנגרה,
שואלים המלכים הקדושים
אייה מקום קבוע להעריצו, ולא
מוצאים לה מקום, עד שאומנים
ברוך בבוד יהוה מקומו.
כיניטים הרי הנקן אצלנו ואמר רבי רביה זה
בשכינה התחרונה שאין לה שם אלא אצלות,
ווח התגורה אכן, משום שהיא גורת מלכין,
והו גורדים דרישה וזה דין אבורון, וכתר מלכות
נקרא ספרה, שכן ספרה שלמה חוץ מפה
למשה).

סטרה, עילא ואמצעיתא ותטא, ורא קומץ
סתים בתלת ספין, פתיחו דיליה אליה בחמש
אור, דאיןון חמיש אבעאן עלאין ואנון ה'
עלאה, (דף ב ע"א) חמיש אבא, דאנון אור
אור אור אור אור, חמיש זמני, חמיש נהוריין
דעבד דבראשית, ונוקודא דלהון אבא
חמש דסלקין לעשר.

וリア דמלה והנה אנחנו מאלים ונומר,
והנה כמה אלמוני ו גם נזכה (בראשית לו
ו). דא א' בחל"ם, דאייה לעילא מכל נקיין,
בקומה זקייף, וביה אסתלק (נ"א אסתפל) יוסף
בחלמא, וכן יעקב, הדא הוא דכתיב (שם כה
ו) ויחלים והנה סלם מצב ארץ וראשו מגיע
השכינה, דא א' דאייה ראש, והנה מלacci
אלחיים עולמים וירדים בו, אמרו מاري
מתניתין, עלים תרי, וירדים תרי, ואנו
אבא.

והאי את דאייה אל"ף חל"ם דאייה
באמצעיתא, אייה בתר עלאה דאסחר
על רישא דעתו דאמצעיתא, ובגין דא והנה
תסבינה אלמתקים ותשתחווין לאלמוני (שם
לו). האי בתרא אתمر בה (תהלים קכח כב) אכן מסוי
הבודים היה לראש פנה, ואיה אכן
דאתגורת דלא בידין, הדא הוא דכתיב (doneil
בידי) עד די התגורת אכן די לא בידין ונומר,
ובгин דלא אשבחן לה אתר מאן אתגזרא,
שאלין מלacci קדיישיא אייה מקום קבוע
להעריצו, ולא אשבחן לה אמר, עד דאמירין
ברוך בבוד יי' ממוקמו (נ"א ארכבי הא סבא לנבה
ו אמר רבי חי הא בשכינה פתחה דלית לה פמן אלא אצילותא,
ו רוא אהתגורה אכן, בגין דאייה גורת מלכין, וביה גורין דינא
רפיא, דאייז בתראה, ובתר מלכות אתקיריאת ספרה דלית ספרה
שלימה בר מינה לחתא).

והאכן הוא היא סגלה מלכים, היה שיחת מלאכי השרת, שיחת חיות ושרפים ואופנים, שיחת כל העליונים והמתהונים, ידיעת המשמש והלבנה בעתים, עת וזמן לכלל.

כל הטעמים והנקודות והאותיות כלילים בה, קול, דברו ומחשבה כלילים בה. היה כתיר תורה וכתר בהנה וכתיר בראש כל האותיות, כמו זה: ש, על האבן הוא אמר רבינו עקיבא לחבירו, כתתגינו לאבני שיש

טהור, אל תאמר מים מים. והוא קוץ של כל האותיות. בפמו זה ד. קוץ של כל אות ואות, שעור קומה שלחן ו' ממעלתה למטה וממטה למעלה, וסוד הדבר - מקצת השמים ועד קצה השמים, וזה סוד לך יה' והגדלה והגבורה והתפארה וגומר. לך יה' הממלכה - זו מלכות, שהיא בכל.

והוא צפוף של העופות הקדושים, שנאמר בהם כי עוף השמים יוליך את הקול, האצפוף של כל האפרים, שהן נשומות קדושים שמצפפים בכמה תפלות, שיחת חיות, שהם פלמייד חכמים, ובגילה נאמר ויצא יצחק לשיח בשרה וכי,

ואין שיחת אלא תפלת. ובגילה נאמר, תפלה שחנית חובה, תפלה ערבית רשות, שהיא רשות הלילה בפניהם עצמה, ומושום כה אין לה קביעות בלילה, שודמה לגלוות, אלא פעמים נמצאת שם ופעמים אין נמצאת.

אשר מי שפוגש אותה, כמו יעקב שנאמר בו ויפגע במקום וילך שם עמה כי בא המשמש, עד שבא בעלה ויטיר לה, ובה פמן עמה, מפטון ואילך בעלה ונטיר לה, ובה פמן עמה, מפטון ואילך קבעה חובה.

והאי אבן אהי סגולת מלכים, אהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חין ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאיין, ידיעת שימוש וסיהרא בעתים, עת וזמן לכלל.

בל טעמי ונקיי ואתוון כלילן בה, קלא דבריו ומחשבה, כלילן בה, אהי כתיר תורה, וכתר מלכות, ואהי תנא ביריש כל אתוון, בגונא דא ש, ועל האי אבנא אמר רבינו עקיבא לחבירו, כתתגינו לאבני שיש

ויאדי קוץ דכל אתוון, ב גונא דא ד, קוץ דבל את ואת, שיעור קומה דילחון ו', מעילא למתא ומפתא לעילא, גרא דמלחה מקאה השמים ועד קאה השמים (דברים ד א). גרא דא לך יי' הגדלה והגבורה והתפארה וגומר (ד' א ב). לך יי' המלכה דא מלכות, דאייה בכל.

ויאדו צפוף עופין קדישין, דאמיר בהון (קהלת י ב) כי עוף השמים יוליך את הקול, צפופה דכל צפראן דאיינון גש망תין קדישין, דמצפפני בכמה צלותין, שיחת חיון דאיינון תלמידי חכמים, ובגינה אטמר (בראשית כד ס) ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ולית שיחת אלא צלותא.

ובגינה אטמר תפלה שחנית חובה, תפלה ערבית רשות, דאייהו רשו דليلיה בפניהם, ובגין דא לית לה קביעות בלבד דדמייא לגולותא, אלא זמנין אשפהחת תפון וזמנין לא אשפהחת.

ובאה אהי מאן דפגע בה, בגון יעקב דאמיר ביה (שם כח א) ויפגע במקום וילך שם עמה כי בא המשמש, עד דאית בעלה ונטיר לה, ובה פמן עמה, מפטון ואילך קבעה חובה.